

ASSAMESE
LARAPATHA.

PART. II.

BY

JOY CHANDRA CHAKRAVARTI

2nd Master, Gauhati Normal School.

অসমীয়া

লৰাপাঠ

দ্বিতীয় ভাগ।

ও বাহাটী নৰ্মাল স্কুলৰ দ্বিতীয় শিক্ষক

শ্রীজয়চন্দ্র চক্রবর্তী-কর্তৃক

ৰচিত।

পঞ্চম সংস্কৰণ।

কলিকাতা

৪৬ নং পঞ্চাননতলা লেন ভারতমিহিৰ যত্নে,

সাত্তাল এণ্ড কোম্পানী দ্বাৰা

মুদ্রিত ও প্রকাশিত।

সন ১২৯৭ সাল।

মূল্য / এণ্ড অনা মাধোন

ASSAMESE
LAKAPATHA.
PART II.

BY
JOY CHANDRA CHAKRAVARTI
2nd Master, Gauhati Normal School.

অসমীয়া
লৰাপাঠ ।

দ্বিতীয় ভাগ ।

গুৱাহাটী নৰ্মাৰাল স্কুলৰ দ্বিতীয় শিক্ষক
শ্রীজয়চন্দ্র চক্ৰৱৰ্তী-কৰ্তৃক
ৰচিত ।

পঞ্চম স সংস্কৰণ ।

কলিকাতা

৪৬ নং পঞ্চাননতলা লেন ভাৰতমিহিৰ যত্ৰে,
সান্তাল এণ্ড কোম্পানী দ্বাৰা
মুদ্ৰিত ও প্ৰকাশিত ।

সন ১২৯৭ সাল ।

লৰাপাঠ।

দ্বিতীয় ভাগ।

সংযোগী আখৰ।

য ফলা।

ক্য	খ্য	গ্য	চ্য	জ্য	ট্য	ঠ্য
ঢ্য	ণ্য	ত্যা	থ্য	দ্য	ধ্য	ন্য
প্য	ভ্য	ম্য	য্য	ল্য	ব্য	শ্য
ষ্য	স্য	হ্য	ক্ষ্য			

ক্য কুবাক্য কোৱা অযুগুত।

খ্য ভাল কাম ন কৰাকৈ কোনে বিখ্যাত হব
পাৰে ?

গ্য কাৰো সোঁভাগ্য সদাই একে দৰে নে থাকে।

চ্য বেয়া বিষয় কেতিয়াও আলোচ্য ন হয়।

জ্য বাণিজ্যেই মাথোন ধন পোৱাব ঘাই উপায়।

ট্য নাচ ঘৰক নাট্যশালা বুলি কয়।

ঠ্য শিক্ষাসাৰ পুথি লৰা বিলাকৰ পাঠ্য।

- ঢ্য নিভূতি থকা মানুহক আচ্য কয় ।
 ণ্য সদাই পুণ্য কৰিবলৈ মন দিবা ।
 ত্য কোনেও মৃত্যু এড়াব নোৱাৰে ।
 থ্য কেতিয়াও মিথ্যা কথা ন কবা ।
 দ্য বিদ্যাৰ নিচিনা ধন নাই ।
 ধ্য অপাৰ্ণকৰ উপদেশ মনত সাঁচি ৰাখিবা ।
 ন্য সকলো কথাতে গুৰু জনক মান্য কৰিবা ।
 প্য ৰোপ্যৰ পৰা টকা হয় ।
 ভ্য নিতৌ পাঠ অভ্যাস কৰিবা ।
 ম্য সৰু লৰা ছোৱালীৰ কথা মনোৰম্য ।
 য্য দুখীয়া মানুহক সাহায্য কৰা উচিত ।
 ল্য হাঁহৰ জিলিকনিৰ তুল্য আন কোনো বাখ-
 বৰ জিলিকনি নাই ।
 ব্য ব্যাধি হলে দৰব খোৱা উচিত ।
 শ্য কৰিব লগীয়া কাম অৱশ্যে কৰিবা ।
 ম্য ভবিষ্যৎ নিদয় আগেয়ে গম্ভি চাব লাগে ।
 সা বশস্তা পাবলৈ কোনে আশা ন কৰে ?
 হ্য উটে ৰ'দ আৰু পিয়াহ বড়কৈ সহ্য কৰিব
 পাৰে ।
 ক্ষ্য অভক্ষ্য ভক্ষণ কৰিব নে পায় ।

ৰ ফলা ।

ক, ক্ৰ এ ষ জ ত্ৰ, ত্ৰ দ্ৰ প্র
ভ্ৰ, ভ্ৰ ঞ্ৰ ব্ৰ শ্ৰ স্ৰ হ্ৰ ।

ক্ৰ ক্ৰোধৰ নিচিনা বিপু নাই ।

এ কাৰো গলগ্ৰহ হই নে থাকিবা ।

ঞ্ৰ সময় বতাহৰ নিচিনা শীঘ্ৰে উড়ি যায় ।

জ্ৰ যি মানুহৰ দয়া নাই, তাৰ হৃদয় বজ্ৰময় ।

ত্ৰ অকপটায়। মিত্ৰক মাথোন পতিয়াবা ।

দ্ৰ ভদ্ৰ মানুহৰ লবাহও বিদ্যা নিশিকি অভদ্ৰ
হয় ।

প্ৰ যি মিচা কথা কয় সি তাৰ প্ৰতিফল পায় ।

ভ্ৰ ভ্ৰম নোহোৱা মানুহ পাবলৈ টান ।

ঞ্ৰ আশ্ৰফল খাবলৈ ভাল ।

ব্ৰ মনৰ গতি বড় তাঁত্ৰ ।

শ্ৰ নিৰাশ্ৰয়ক আশ্ৰয় দিবা ।

স্ৰ দহ শই এৰ সৎস্ৰ ।

হ্ৰ মৰু হৃদয় নোহোৱা জাৰ থাকিব নোৱাৰে ।

ল ফলা ।

ক ল প ম ন শ হা ।

ক পাপী মানুহৰ ক্লেৰ মায়া নাই ।

ল হুগী নামেৰে এখন জিলা আছে ।

প ভেঁকুলিৰ পুত গতি ।

ম মান মুখ হই নে থাকিবা ।

ন সাধু বিলাক সদাই প্ৰফুল্ল থাকে ।

শ সকলোৱেই শ্লোক আওড়াবলৈ ভাল পায় ।

হা প্ৰহ্লাদৰ নিচিনা ভকত কোনেও না ছিল ।

ব ফলা ।

ক খ জ ব থ দ ধ ঙ্গ ঙ্গ ঙ্গ
হা ঙ্গ ।

ক চাণ্ড নিচেই লয় পক ।

খ এতিয়া বজা বিলাকে দিগ্বিজয়লৈ নোলায় ।

জ জব হলে দৈ খোৱা অবগুত ।

ঙ যি আনৰ দাসত্ব কৰে তাৰ সদাই অশুখ ।

থ পৃথিবীক পৃথীও বোলে ।

দ চাৰিও ফালে পানী থকা ঠাইক দ্বীপ বোলা
যায় ।

ধৰ সাবিত্ৰী বড় সাধনী আছিল ।
 ব শোকাগ্নিত লোকক প্রনোদ দিয়া ।
 ল বিলম্বল গ্রহিণী বেগলৈ ভাল ।
 শ ঈশ্বৰক ভয় কৰিবা ।
 স্ব স্বৰূপ কথা কবা ।
 স জিহ্বাৰে সোৱাদ পোৱা যায় ।
 ক ইন্দুকুৰ বংশত বাম উপজি ছিল ।

ন ফলা ।

গ ঘ ত্ত প্ৰ য় শ্ৰ স্ত হ্ৰ, হ্ৰ ।
 গ কোনো কোনো মানুহে সকলো কামলৈ শুভ
 লগ্ন বিচাৰি ফুৰে ।
 ঘ বিবেচক মানুহে মহা বিঘ্নকো এড়াব পাৰে ।
 ত্ত যত্ন নকৰিলে কেতিয়াও বত্ন পোৱা নে যায় ।
 প্ৰ অল্প ধৰুৱা মানুহৰ স্বপ্ন দেখি এই তত হেৰায় ।
 স্ত নিম্ন ভূমিত নানা বিধায়া ঘাঁহ হয় ।
 শ্ৰ ? এই চিনে প্রশ্ন বুজায় ।
 স্ত ভাই ভনাক স্নেহ কৰিবা ।
 হ্ৰ জাহ্নবী নৈৰ পানী পবিত্ৰ বুলি কয় ।

ম ফলা ।

ক্কা গ্গা গ্গা ত্তা দ্ধা দ্ধা ল্লাম্মা স্খা স্খা স্খা
হু, মা স্খা ।

ক্কা কক্কিণী বড় গুণবর্তী আছিল ।

গ্গা এযোড়ক যুগ্ম বোলে ।

গ্গা ম্গ্গয় পাত্ৰৰ পানী বড় শীতল ।

ত্তা আত্মঘাতী হোৱা মহাপাপ ।

দ্ধা পদ্ম ফুল অতি মনোহৰ ।

দ্ধা সাধু মানুহৰ হৈ জন্ম সকল ।

ল্লাম্মা শাল্মলি গছৰ কলাৰ পৰা তুলি হয় ।

স্খা কাশ্মীৰা শালেই অতি উদ্ভম ।

স্খা ঐশ্বকালত চেচা ঠাইত থাকিবলৈ ইচ্ছা হয় ।

স্খা অকস্মাৎ কোনো কাগ কৰিব নেপায় ।

স্কা ব্ৰহ্মপুত্ৰ নৈ অসম দেশে দি নই গইছে ।

স্কা ৰামে মাতা আৰু লক্ষ্মণেৰে সহিতে বনলৈ
গইছিল ।

ৰেফ্ ।

ক্কা খ্খা গ্গা ট্টা, ক্কা ছ্ছা, ক্কা জ্জা বা গ্গা

ত, ত্ত থ দ, দ্ধ ধ, দ্ব ন প ব, ব্ৰ ভ
 ষ, ষ্ম য, য় ল শ ষ ই ।

ক কৰ্কা ভাত খোৱা ভাল ন হয় ।

খ তদ্র মানুহৰ সমাজলৈ মূৰ্থ যাব নোৱাৰে ।

গ যি অনেক বিষয়ত পাৰ্গত হয়, তাক সক-
 লোৱে আদৰ কৰে ।

ঘ দীৰ্ঘজীৱী হোৱা বহু পুণ্যৰ ফল ।

চ ঈশ্বৰক সদাই অৰ্চনা কৰিবা ।

ছ শোকত মূৰ্ছিত ন হবা ।

জ এলেছবা মানুহে ধন আৰ্জিব নোৱাৰে ।

ঝ নিৰ্বাৰিণীৰ গতিৰ একে ঠিকনা নাই ।

ণ কৰ্ণে নুশুনো মানুহক কলা কয় ।

ভ এক মৃত্তৰ্ভ কালো এলাহ কৰি নেখেদাৰা ।

থ বিদ্যা নিকিবলৈ পুৰণাৰ্থ কৰা ।

দ্দ নিদোঁগী হবলৈ যত্ন কৰিবা ।

দ্ব যোৱা সময়ৰ তিলাৰ্দ্ধও উভতি নাহে ।

ন বিকানৰ পৰা দুৰ্ণাম হয় সেই কাম কেতিয়াও
 ন কৰিবা ।

প কিৰ্পিণে অশূলৈ ধন গাঁচে ।

ব্ৰ হিমালয় পৰ্বত সকলোতকৈ ওখ ।

ভ পৃথিবীৰ গৰ্ভত বহুবিধ ধাতু আছে ।
 স্ব অধৰ্ম্মী মানুহৰ জীয়াই থকা ন থকা দুইও
 সমান ।
 য্য সূৰ্য্যোই গোটেই খন সংসাৰ পোহৰ কৰে ।
 ল কেতিয়াও নিৰলজ্জ ন হ'বা ।
 শ পৰামৰ্শ নো লোৱাকৈ কোনো কাম ন কৰিবা ।
 ষ কাকো ঈৰ্ষা কৰিব নে পায় ।
 ই পিতৃ মাতৃ অতি পূজাই ।

ঙ্ক, ক ঙ্খ ঙ্গ, ঙ্গ জ্য ঙ্গ ঞ্চ,
 ঞ্ ঙ্ ঙ্ ঙ্ ঙ্ ঙ্ ঙ্ ঙ্ ঙ্
 ন্ধ, ক্স ন্ ন্ ন্ ন্ ন্ ন্ ন্ ।

ক অহঙ্কাৰক মনত ঠাই নি দিবা ।
 জ শত্ৰু বোৰ সাগৰত ওপজে ।
 ঙ্গ সবহকৈ টেঙা খালে নৰিয়া পড়িবা ।
 জ্য পিতৃ মাতৃৰ কথা লজ্জন কৰিব না পায় ।
 ঙ্গ বড়কৈ আকাঙক্ষা ন কৰিবা ।
 ঞ্ লৰা বিলাকৰ মন সদাই চঞ্চল ।
 ঙ্ চুৰ কৰিবলৈ বাঞ্ছা ন কৰিবা ।

- ঞ বুৰঞ্জী পঢ়িলে আগৰ কালৰ কথা বিলাক
জানিব পাৰি ।
- ঠ শত্ৰুৰ নিচিনা কণ্টক নাই ।
- ঐ কণ্ঠৰ পৰা ধ্বনি ওলায় ।
- ঔ পণ্ডিত বিলাকে সকলো ঠাইত মান পায় ।
- ঋ সদাই বিষন্ন মনেৰে থকা ভাল ন হয় ।
- ঔ ঈশ্বৰে অনন্ত স্ৰুথ দিয়ে ।
- ঋ কুপস্থলৈ খোজ না কাঢ়িবা ।
- ঎ আনক নিন্দা কৰা অযুগুত ।
- এ গান্ধি পোকে ধান হানি কৰে ।
- ঐ আপোন দেশৰ উন্নতি দেখি কোনোৱে
সন্তোষ নেপায় ?
- ঐ লোকৰ সম্পত্তিলৈ লোভ ন কৰিবা ।
- ঐ কোনো লক্ষ্য দি (ডেও মাৰি) গছৰ আগত
উঠিব নোৱাৰে ।
- ঐ সম্বল নো লোৱাকৈ প্ৰবাসলৈ নে যাবা ।
- ঐ কলক বস্ত্ৰা বোলা যায় ।
- ঐ সম্মতি নো লোৱাকৈ কাৰো এডালি তুণো
নুছুবা ।
-

ক ক স্ব দা দ্য শ্চ শ্ছ জ জ্জ
 ষ্ট ঠ য় স্ত শ্ভ ক ক্কা স্প স্পা
 স্ম স্ম দ্ভ দ্ভ

ক মান্য জনক নমস্কার কৰিবা ।
 ক অপৰিস্কৃত ঘৰত থকা অযুগুত ।
 স্ব কেতিয়া বা হাতীৰো পদ স্থলন হয় ।
 দা সদৃশে মানুহক শোভা কৰে ।
 দ্য আনৰ দোষ উদ্ঘাটন কৰা ভাল ন হয় ।
 শ্চ নিশ্চয় নে জানি কোনো কথা ন কবা ।
 শ্ছ মানী মানুহে অপমানক শিৰশ্ছেদনৰ নিচিনা
 ভাবে ।
 জ পদ্ম ফুলৰ এটা নাম অজ্জ ।
 জ্জ কাকো অৰজ্জা ন কৰিবা ।
 ষ্ট দুষ্ক মানুহক কোনেও ভাল নে পায় ।
 ঠ কাৰো প্ৰতি নিষ্ঠুৰ ন হবা ।
 য় কৃষ্ণ পক্ষৰ জোন লাহে লাহে কমি যায় ।
 স্ত নাস্তিকক ভয় কৰিবা ।
 শ্ভ আপোন অৱস্থালৈ চাই দান কৰা উচিত ।
 ক একশ বছৰ পূৰ হলে এক শতাব্দী হয় ।
 ক্কা আৰু কাম শেষ ন কৰাকৈ নেড়িবা ।

স্পা স্পষ্টকৈ কথা কবা ।
 স্পা পলাশ পুষ্পৰ গোক্ৰ নাই ।
 স্ফ যৌৱন প্ৰস্ফুটিত ফুলৰ নিচিনা ।
 স্ফ মূৰ্খ মানুহৰ জনম নিষ্ফল ।
 দ্ব দুঃখত যি উদ্বিগ্ন ন হয় সেই এই মহৎ ।
 দ্ব সকলোৰে সহিতে সদ্ভাব ৰাখিবা ।

ক ল্প গদ দ্ব দ্ধা ত্ত প্ত ।

ক মাছৰ বাকলিক শব্দ কোৱা যায় ।
 ল্প ফাল্গুন মাহত জাৰ লাহে লাহে কমি আহে ।
 ল্প নিতৌ অল্প অল্পকৈ পঢ়িলেও বহুত পঢ়া হয় ।
 গদ কাকো কোনো বস্তু দিম বুলি বাগদান কৰি
 পিছত নিৰাশ ন কৰিবা ।
 দ্ব খলুৱা মানুহৰ কথাত গুপ্ত ন হবা ।
 দ্ব সদাই শুদ্ধ মনেৰে থাকিবা ।
 দ্ধা গঁড়ৰ নাকৰ ওপৰ পিনে এটা খড়্গ ওলায় ।
 ত্ত ভক্তি ন হলে মুক্তি ন হয় ।
 প্ত সোৱাদ বস্তু খালে জিহ্বাৰ তৃপ্তি হয় ।

জ্ব ত্ব দ্বা ত্ব স্ব ন্দ্র ভ্র ষ্ট্র ক্র
প্র স্ত্র ।

জ্ব জ্ঞানীৰ চিত্ত সদাই উজ্জ্বল ।
ত্ব আশ্রিত মানুহৰ তত্ত্ব লবা ।
দ্ব মানুহে নিজ নিজ কাম অনুসৰি উৰ্দ্ধ বা
অধলৈ যায় ।
ভ্র শকুনি আৰু কৰ্ণ কুরু কুলৰ কুমত্ৰী আছিল ।
স্ত্র দুখীয়াক সাহুনা কৰিবা ।
ন্দ্র বৃন্দ কৰা ভাল ন হয় ।
ভ্র গৃথক কোনে সস্ত্রম কৰে ?
ষ্ট্র প্লতৰাষ্ট্রে বজা ওপজাৰে পৰা অন্ধ আছিল ।
ক্ৰ ছক্ৰিয়াত গন নি দিবা ।
প্ৰা ত্ৰাপ্তবৃত্তিক সগুণি দূৰ কৰিবা ।
স্ত্র শাস্ত্র পঢ়িলে নানা কথা জনা যায় ।

দহ দিক্ ।

পূৰ্ব । পশ্চিম । উত্তৰ । দক্ষিণ । ঈশান ।
অগ্নি । নৈঋত । বায়ু । উৰ্দ্ধ । অধঃ ।

সাত বাৰ ।

দেৱ । সোম । মঙ্গল । বুধ । বৃহস্পতি ।
শুক্র । শনি ।

পোন্ধৰ তিথি ।

প্ৰতিপদ । দ্বিতীয়া । তৃতীয়া । চতুৰ্থী ।
পঞ্চমী । ষষ্ঠী । সপ্তমী । অষ্টমী । নবমী ।
দশমী । একাদশী । দ্বাদশী । ত্ৰয়োদশী ।
চতুৰ্দশী । পূৰ্ণিমা বা অমাবস্যা ।

দুই পক্ষ ।

শুক্ৰ আৰু কৃষ্ণ । যেতিয়া লাহে লাহে জোন
বাঢ়িবলৈ ধৰে তেতিয়া শুক্ৰ পক্ষ, আৰু যেতিয়া
কমিব ধৰে তেতিয়া কৃষ্ণপক্ষ বোলা যায় । এটা
এটা পক্ষত পোন্ধৰ দিন । এতেকে দুই পক্ষত
এমাহ হয় । বাৰ মাহে এবছৰ ।

পৰিশ্ৰম ।

পৰিশ্ৰম সকলো স্তম্ভৰ মূল । পৰিশ্ৰম ন
কৰাকৈ কোনে বিদ্যাবন্ত, জ্ঞানবন্ত আৰু ধনবন্ত
হব পাৰে ? পৰিশ্ৰম ন কৰাকৈ লৰাবিলাকে
বিদ্যালভ কৰিব আৰু ডাঙ্গৰ হ'ব ধন আৰ্জিব
নোৱাৰে । ক্ষেতিয়ক বোবে যি ক্ষেতি, আৰু
বেপাৰী বোবে যি বেপাৰ কৰে, শ্ৰমত বাজে সেই
সকল সিদ্ধি ন হয় । ব'দ বতাহ আদি কৰি কেত

বোৰ বস্তু, যাৰ সকলোৰে সমান গৰাকী, তাত বাজে আন সকলো বস্তু শ্রমেৰে হে পোৱা যায়।

যি মানুহে যিমান শ্রম কৰে, সি তিমান বিদ্যা, জ্ঞান, ধন, আৰু সুখ পায়। ইংৰাজ বিলাকে যে ইযান বিদ্যারত্ত, জ্ঞানরত্ত, চহকী আৰু সুখীয়া হইছে, পৰিশ্রম মাথোন তাৰ ঘাই কাৰণ।

শ্রম ন কৰা হেতুকে নগা, ডফলা, খাম্ভি আদি কৰি পৰ্ব্বতীয়া মানুহ বিলাকে ভাল খাবলৈ পিন্ধিবলৈ আৰু ভাল ঘৰত থাকিবলৈ নে পায়। সিহঁতে ফল, মূল, নিসিজা মণ্ড আদি খাই যেন তেনকৈ দিন কটায়। সিহঁতৰ দুঃখৰ সীমা নাই; কিন্তু জ্ঞান নথকা হেতুকে সেই সকল দুঃখক এবৈচাও দুঃখ বুলি নে ভাবে। বুজিব পৰা হলে শ্রম কৰি সিহঁতৰ অৱস্থা ভাল কৰিলে হেতেন।

হে মোৰ প্ৰিয় লৰা বিলাক ! তোমা লোকে এতিয়াৰে পৰা শ্রম কৰি বিদ্যা আৰ্জিব পোৱা। তেনে হলে ডাঙ্গৰ হই ধন আৰ্জিব পাৰিবা আৰু বড় সুখীয়া হবা।

মেকুৰী ।

মেকুৰি বোৰ মানুহৰ বড় উপকাৰী । সিহঁতে নিগনি বোৰ ধৰি খায় । সিহঁতৰ নখ বোৰ বেঁকা আৰু জোঙ্গাল । যেতিয়া মানুহে মৰম কৰি সিহঁতক কোলাত লয়, তেতিয়া নখ বোৰ কৌচাই থয় ।

মেকুৰি গিলাকে একে বেলি এই চাৰি পাঁচ-টাকৈও পোৱালি জগায় । ওপজাৰ পাছত পোৱালি বোৰৰ চকু কেইবা দিনলৈকে মুদ গই থাকে ।

মেকুৰি গিলাকে কোনো জন্তু ধৰিবৰ আগেয়ে চোপ বাই থাকে । পিছে লখ কৰি তাৰ ওপৰত গাঁপয়াই পড়ে । জন্তুটো মাৰিবৰ আগেয়ে নানা বিধ যাতনা দিয়ে । এবোল এড়ি দিয়ে আকৌ ধৰে, আকৌ এড়ি দিয়ে আকৌ ধৰে । এনেকৈ ধেমালি কৰি পিছে তাক মাৰে ।

মেকুৰি গিলাকে আন্ধাৰত ভালকৈ দোখবলৈ পায় । আন্ধাৰ ৰাতি সিহঁতৰ চকুৰ মণি জিলেকে । সিহঁতে ভাত আদ কৰি যিখি বস্তু খায়, সকলো তকৈ মাছ মঙ্হকেই বড় ভাল পায় । সিহঁতে ওখৰ বানে কেতিয়াবা ঘাঁহো খায় ।

কুসঙ্গ ।

যি বিলাক লবাই সদাই বেয়া কাম কৰি ফুৰে, সিহঁতে সইতে ভাল লবাই সঙ্গ কৰা অযুক্ত । কিয়নো, সদাই সিহঁতে সইতে ফুৰি চাকি পিছে সিহঁতৰ নিচিনা হব গই । এটি ভাল লবাই যদি কেত বোৰ বেয়া লবাবে সইতে থাকে, তেন্তে সি কেতিয়াও ভালে থাকিব নোৱাৰে ; কিন্তু ভালৰ সঙ্গ পালে বেয়া লবাও ভাল হয় ।

কোনো বনৰ মাজত এটা বাহঁত ময়না চৰাইৰ দুটা পোৱালি হইছিল । তাৰ এটা এজন মহন্ত মানুহে, আনটো এজন মুচিয়াৰে নিলে । প্ৰথম টোএ সাধুসঙ্গত পড়ি সাধুৰ মাতাৰ মাতিলে শিকিলে । সেই মাত শুনি সকলোৱেই বড়কৈ হৰ্ষ পালে আৰু প্ৰশংসাও কৰিলে ; কিন্তু দ্বিতীয় টোএ কুসঙ্গত পড়ি কুমাৰ শিকিলত তাক শুনি সকলোৱেই বিৰক্ত হল ।

বিনেচনা কৰি চোৱাচোন, একে বাহত একে চৰাইৰ পৰা ওপজা দুটা পোৱালি সঙ্গৰ দোষ গুণত কেনে ভিন ভিন অৱস্থা পালে ? লবাবিলাকৰো ঠিক ঠাক এনে গতি হয় । এতেকে হে

প্রিয় লৰা বিলাক ! তোমালোকে কেতিয়াও বেয়া
লৰা বিলাকে সহিতে নুফুৰিব। । সদাই সিহঁতৰ
পৰা আঁতৰত থাকিব। ।

হাতী ।

চাই ঠেঙ্গীয়া বিমান জন্তু আছে সকলোতকৈ
হাতী ডাঙ্গৰ। কোনো কোনো হাতী ন দহ হাত
মান ওখ হয়। আগৰ দেশত, আৰু আফ্ৰিকা
নামেৰে এখন দেশ আছে, তাত তাৰ জনম হয়।
হাতী প্রায়েই ধোঁৱা বৰণীয়া। ঠাইএ ঠাইএ
বগা হাতীও পোৱা যায়। মান দেশৰ ৰজাই বগা
হাতী পোহে।

হাতীৰ চকু অতি সৰু, কাণ কুলাৰ নিচিনা
বহল, ডিঙ্গি চুটি। হাতীএ শুঁড়েৰে খোৱা বস্তু
তুলি লয় আৰু তাৰেই পুখুৰীৰ পৰা পানী লই
মুখত ভৰায়। সি শুঁড়েৰে মাটিৰ পৰা অতি সৰু
বস্তুকো তুলিব পাৰে।

মতা হাতী বোৰৰ বড় বড় ছটা দাত ওলায়।
মানুহে তাৰে ফণী, পাশা আদি কৰি অনেক বস্তু
সাজে। মাইকী হাতীৰ তেনেকুৱা বড় দাত ন
হয়। তাই এটা এটা পোৱালি জন্মায়।

হাতীৰ স্বভাব নিচেই নবম । সি বড় বলী
আৰু লগতে পোহ লয় । একুড়ি পাঁচোটা মানুহে
যি বোজা নিব নোৱাৰে, সি তাকো স্তগমে লই
যাব পাৰে । হাতীৰ দ্বাৰা আমাৰ বহুত উপকাৰ
হয় । সি ন হলে আমি হাবিয়নী বাটে দি যাব
নোৱাৰোঁ ।

হাতীৰ বুদ্ধি অতি আচৰিত । তাক কোনো-
বাই হাহিলে বা প্রশ্ন সিলে সি তাক বুজিব পাৰে
আৰু ছল পালে তাৰ পোটল তুলে । সি বহু
দিন লৈকে জীয়াই থাকে ।

সময় ভাৰমূল্য ।

যি সময় এৰোঁৱা যায়, সেই সময় আকৌ-
উভতি নাহে । ঘৰ বাড়ী, কাপোৰ কানি, ধান
চাউল আদি কৰি বস্তু বিলাক নষ্ট হলেও ধন
দিলে আকৌ পোৱা যায়, কিন্তু পাচিয়ে পাচিয়ে
ধন সলাইও যোৱা সময় পুনৰ্ পোৱা নে যায় ।
এতেকে বি সময় পোৱা গইছে, তাৰ এদাড়ে
মিছা কামত খেদোৱা উচিত ন হয় । যি লবাই
অলপ বয়সত সময়ৰ গুণ বুজি, খেল, দন্দ, আৰু

মৰামৰি কৰি তাক বুথাই নষ্ট কৰে, সি ডাঙ্গৰ হলে তাৰ গুণ বুজ পায়, আৰু তেতিয়া এই দৰে খেদ কৰে “হায় ! ময় কেলেই অকাৰণে সময় খেদাইছিলোঁ। এতিয়া মোৰ দুৰ্গতিৰ শেষ নাই। সময় যে কি বস্তু তাক চিনিব পৰা হলে মোৰ এনে দুৰৱস্থা নহল হেতেন। আমুকে সময় নাশ নকৰা হেতুকে মাথোন এনেকুৱা চহকী হইছে আৰু স্তম্ভ পাইছে।”

হে প্ৰিয় লৰাবিলাক ! যদি তোমালোকে বিফলে সময় কটোৱা, তেন্তে পিছত বড়কৈ খেদ কৰিব লাগিব।

ঘোড়া।

ঘোড়া অতি উত্তম জন্তু। সি দেখিবলৈ চিকণ। সি বেগাই যাব পাৰে। মানুহতকৈ তাৰ বল সবহ। সকলো ঘোড়াৰ আকৃতি আৰু বৰণ একে দৰৰ ন হয়। ঘোড়াৰ নেজ দীঘল, ডিঙ্গি বেকোৱা। গৰু, ম'হ আদি জন্তুৰ খুৰা যেনে ছফলীয়া তাৰ খুৰা তেনে ন হয়। সি এখুৱীয়া জন্তু।

বল থকা হেতুকে ঘোড়ার পৰা মানুহৰ অনেক উপকাৰ হয়। মানুহে তাৰ ওপৰত উঠি স্বগমে অহা যোৱা কৰে। খোজকাঢ়ি যি ঠাইলৈ এদিনে যাব নোৱাৰি, ঘোড়াবে গলে এবেলাতে সেই ঠাই পাই গই। মানুহে কেতবোৰ ঘোড়াবে গাড়ী টনায়, কেত বোৰক বগলৈ নিবলৈ শিকায়। ঠাইএ ঠাইএ ঘোড়াবে হালো বায়।

পৃথিৱীৰ প্ৰায় সকলো ঠাইত ঘোড়া পোৱা যায়। আনব দেশত সকলোতকৈ ভাল ঘোড়া আছে বুলি কয়। সেই দেশৰ মানুহ বিলাকে কেতিয়াও ঘোড়াক নেমাৰে বা আন কোনো প্ৰকাৰ ছুংখ নিদিয়ৈ। ঘোড়া বোৰে কুকুৰৰ নিচিনা গৰাকীৰ পিছে পিছে ফুৰে আৰু নিলগ ঠাইৰ পৰা তেওঁৰ মাত শুনিবলৈ পালে ওচৰলৈ আহে।

পিতৃমাতৃৰ প্ৰতি ভক্তি।

হে প্ৰিয় লৰা বিলাক ! এই পৃথিৱীতে তোমালোকৰ যি সকল মিত্ৰ আছে, সকলোতকৈ পিতৃ-মাতৃ মৰমীয়াল। তেওঁবিলাকতকৈ অধিক মৰমীয়াল কোন আছে? তোমালোকৰ পিতাবাই

ষাতিপুরাৰে পৰা গধূলিলৈকে বন কৰি তোমা-
 লোকক প্ৰবৰ্ত্তাবলৈ ধন আৰ্জে। তেঁও (লোক)
 তোমালোকক প্ৰতিপালন কৰিবলৈ যে বড়কৈ
 হুংখ কৰে, তাক কেতিয়াও হুংখ বুলি নে ভাবে।
 বৰং আপুনি নেখাই নিপিন্ধিও তোমালোকক
 ভালকৈ খুৱাব পিন্ধাব পাৰিলে সন্তোষ হে পায়।
 কেনেকৈ তোমালোকে বিদ্যাবন্ত জ্ঞানবন্ত আৰু
 গুণবন্ত হবা, তালৈ হে সদাই পুৰুষাৰ্থ কৰে।
 তোমালোকক পঢ়াশালীত পঢ়িবলৈ দি মাহিলি
 মাচুল আৰু কিতাপ আদি কিনিবলৈও ধন দিয়ে।

তোমালোকৰ মাৰাই দহ মাহ গৰ্ভধৰি, বড়কৈ
 হুংখ সহিও তোমালোকক জন্ম দিছে। যেতিয়া
 তোমালোকে নিচেই কেঁচুৱা আৰু ভেলেঙ্গা
 আছিল, সহায় নোহোৱাকৈ থিয় হব বা আন
 একোকে কৰিব নোৱাৰিছিল। তেতিয়া তোমা-
 লোকৰ মাৰাইহে তোমালোকক কোলাত লই
 গুৰিছিল, তোমালোকৰ ভোকৰ বোলত পিয়াহ
 দি ভোক গুছাইছিল, তোমালোকে কান্দিব ধৰিলে
 আদৰেৰে চুম। খাই নচুৱাই নচুৱাই নিচুকাইছিল,
 তোমালোকৰ কোনো নৰিয়া হলে ৰোগীৰ নিচি-

নাটক আপুনিও চলিছিল। এতিয়াও তেঁওলোকেহে তোমালোকক মৰম আৰু যতনেৰে প্ৰতিপাল কৰিব লাগিছে।

তোমালোকে এতিয়া গমি চোৱাচোন ওপজা দিনৰে পৰা তোমালোকৰ হিতৰ নিমিত্তে ইমান দুঃখ আৰু যতন আন কোনে কৰে ? তোমালোকে এনেকুৱা মৰমীয়াল পিতৃমাতৃৰ মৰম আৰু দুঃখৰ সলনি আজিলৈকে কি কৰিছা ? যদি তেঁওলোকৰ ধাৰ শুজিবলৈ ইচ্ছা কৰা, তেন্তে তোমালোকে সদাই তেঁও বিলাকৰ আজ্ঞা পালি আৰু ভালকৈ লেখাপঢ়া শিকি, তেঁও বিলাকক সন্তুষ্ট কৰা।

পিতৃমাতৃ এ যি আজ্ঞা কৰে, যদি তালৈ আঙকাণ কৰা আৰু বিদ্যা শিকিবলৈকো হেলা কৰা, তেন্তে তেঁও বিলাকে নিশ্চয়কৈ গনত বড় বেজাৰ পাব। আৰু যেতিয়া তেঁও বিলাকে বুঢ়া হই বন কৰিবলৈ নোৱাৰা হব, তেতিয়া যদি তোমালোকে প্ৰতিপাল নকৰা তেনে হলে বড় কৃতজ্ঞ হবা।

ইতি।

জ্ঞানমী ।

লৰাপাঠ প্ৰথম ভাগত অসংযোগী আখৰ চিনিবৰ উপায় মাথোন দেখুৱা হইছে। সংযুক্ত বৰ্ণজ্ঞানৰ নিমিত্তে এই দ্বিতীয় ভাগ ৰচনা কৰি নগাঁও টেক্‌ষ্টবুক কমিটীলৈ পঠিয়াই দিওঁ। কমিটীয়ে, লৰাবিলাকৰ পাঠোপযোগী হইছে বুলি অভিমতি প্ৰকাশ কৰাত ইয়াক মুদ্ৰিত কৰা হল। এতিয়া ইয়াৰ পৰা লৰাবিলাকৰ উপকাৰ হলেই পৰিশ্ৰম সফল জ্ঞান কৰিম। ইতি।

গুৱাহাটী।

২২শে মে, ১৮৮৫।

} শ্ৰীজয়চন্দ্ৰ চক্ৰবৰ্ত্তী।

OPINION OF THE NOWGONG TEXTBOOK COMMITTEE
Larapath by Joy Chandra Chakravarti.

The work on the whole appears to be useful to beginners—It is in imitation of Madan Mohan Taitelbunker's infant teacher in Bengali.

1 3 85

(Sd) NANDESHWAR PHUKAN

BOLY N. BARA

GUNABHIRAM BARUAH.

১১৮৫ ১ ১ বৰ্ণমেন্ট সিকিউৰিটি লাইক ইন্সিওৰেন্স

১১৮৫ ১ ১ টেড।

১১৮৫ ১ ১ সৰ্বস্বত্বীয় যাবতীয় বিবৰণ ও নিয়মাবলী নিয়
স্বাক্ষৰকাৰীৰ নিকট প্ৰাপ্তব্য।

শ্ৰীনিশিকুমাৰ ঘোষ।

এজেন্ট—গৌহাটী।
